

Arrest

nr. 70 113 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MARTENS, die loco advocaat D. DE FAUW verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Pristina (Kosovo) en bezit u de Servische nationaliteit. In 1974 verhuisden u en uw echtgenote, S. D. (...), van Pristina naar Skopje (Macedonië), waar u verbleef tot in de jaren '80. Daarna ging u in Zemun (Belgrado, Servië) wonen. In 1994 trok u terug naar Pristina, waar u een winkel opstartte. Tijdens de oorlog in 1999 ging u opnieuw in Zemun wonen en u keerde nooit meer terug naar Pristina. In Servië stond u dagelijks op de markt in Pancevo. U werd onderweg naar en op de markt aangesproken door Servische politieagenten. Ze namen goederen van u mee en beloofden die later te betalen. Dit deden ze echter nooit. U

vroeg eenmaal uw geld, maar werd door de agent geslagen. Ook met uw Servische burens ondervond u problemen. Twee à drie jaar geleden sloeg een buurman uw kleinzoon R. (...). De andere Servische burens zeiden dat u niet meer langs hun huizen mocht passeren. Hierom sloeg u zelf twee van uw Servische burens met een houten stok. Toen de politie ter plaatse kwam, werd u door een agent geslagen. Enig ander gevolg had deze zaak evenwel niet. Wanneer u voor de problemen met de Servische politiemannen en uw Servische burens klacht wilde indienen in het politiekantoor van Zemun, werd u door de portier de toegang geweigerd en uitgescholden voor 'cigan'. U zocht geen bescherming bij de hogere autoriteiten van Servië of bij internationale organisaties omdat zij allemaal samenwerken en u toch niet zouden willen helpen. Bij de Roma-organisatie waar u aanklopte, werd enkel gezegd dat u nergens moest gaan en het wel beter zou worden. Tevens had uw echtgenote ook problemen op de markt: oude Servische mannen stelden herhaaldelijk obscene handelingen tegenover uw echtgenote. Omdat u deze situatie niet meer kon volhouden, besloot u op 27 november 2010 samen met uw echtgenote Servië te verlaten. U verbleef tot 23 december 2010 in Oostenrijk omdat u er wachtte op uw zoon, C. D. (...) (O.V. 6.745.439) en zijn partner, M. R. (...) (O.V. 6.745.422). Jullie reisden samen naar België. U arriveerde in België op 24 december 2011 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Uw zoon, D. D. (...) (O.V. 6.746.604) en zijn partner, V. N. (...) (O.V. 6.746.585), verblijven tevens in België. U bent in het bezit van uw Servische paspoort, afgeleverd op 9 november 2010; uw Servische geboorteakte, afgeleverd te Niš op 15 september 2010, documenten in verband met uw firma, d.d. maart 1991, en een beslissing genomen door de vereniging van Roma, "Kostana".

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u zich bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië te hebben verlaten omdat het nagenoeg onafgebroken het slachtoffer zou zijn geweest van intimidatie en mishandeling door de Servische politie omwille van uw Roma-origine (de politieagenten namen goederen uit uw marktkraam zonder die te betalen en u werd tevens éénmaal door hen geslagen toen u weigerde gratis uw waren af te geven - CGVS pp. 9-14). De door u beweerde feiten kunnen evenwel niet in overeenstemming worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialieerdere en modernere politiemacht te komen en werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. De Servische overheid onderneemt ook stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, bestaan er in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. In 2006 werd de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie

te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Ik meen dan ook dat in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U liet evenwel voor de door u aangehaalde problemen met Servische politieagenten op de markt na de bescherming van uw autoriteiten in te roepen. Uw verklaring voor uw nalatigheid, namelijk dat de portier u toe driemaal toe zou hebben geweigerd de toegang tot het lokale politiekantoor te verschaffen (CGVS pp. 11-12), is louter een blote bewering die niet overtuigt. Bovendien heeft u nagelaten andere, hogere, autoriteiten te contacteren om uw problemen met de agenten op de markt aan te kaarten. U verklaarde geen vertrouwen in andere instanties te hebben (CGVS p. 12) en dat alle organisaties, ook de internationale organisaties die zich actief bezighouden met de monitoring van mensenrechten, met de Serviërs samenwerken of door Servische radicalen worden verhinderd te werken (CGVS p. 13). Deze verklaringen zijn, in het licht van bovenstaande informatie, evenwel geenszins afdoende ter verantwoording van uw nalaten zich tot uw autoriteiten te wenden. In dit verband dient toegevoegd te worden dat internationale bescherming pas kan worden toegekend wanneer de asielzoeker alle redelijke mogelijkheden heeft aangewend om bescherming in zijn eigen land te verkrijgen, hetgeen u niet heeft gedaan.

Verder haalt u problemen aan met uw Servische bureaus in Zemun die niet wilden dat u in de straat passeerde (CGVS pp. 9 en 14) en met oudere Servische mannen die uw echtgenote lastigvielen op de markt omwille van jullie Roma-origine (CGVS p. 15). U maakte evenwel geenszins aannemelijk dat u voor deze feiten geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië. Hierbij dient immers opnieuw gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen over het optreden van de Servische autoriteiten en op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie tevens blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid. Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. U liet echter eveneens na klacht in te dienen tegen de oude Servische mannen die uw echtgenote lastigvielen omdat u hen niet kende (CGVS p. 15). Deze verklaring is niet voldoende ter verklaringen van uw nalaten.

Over uw bewering dat u in Servië omwille van uw Roma-origine geen vrijheid kende en geld onder tafel moest betalen om documenten – vergunningen, paspoorten en geboorteaktes – te verkrijgen (CGVS pp. 6-7), dient opgemerkt dat uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van

deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratieve dossier gevoegd.

Tot slot dient toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw zoon, C. D. (...), uw schoondochter, M. R. (...), uw zoon, D. D. (...), en uw schoondochter, V. N. (...), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische paspoort en geboorteakte tonen uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, die door mij niet worden betwist. Het feit dat u sinds 1991 uw eigen firma bezit, wordt door mij evenmin in twijfel getrokken. In de beslissing van de Romavereniging "Kostana" staat enkel te lezen dat u verkozen werd tot vice-president van deze vereniging, wat hier niet ter discussie staat. Geen van deze documenten kan echter een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 1, 2° van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

Vervolgens wijst verzoekende partij in een tweede middel op de "Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de commissaris generaal opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de Wet van 15 december 1980 en schending van art. 48/3 en artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 49 van de vreemdelingenwet geschonden acht en het is de Raad ook niet duidelijk hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. Artikel 49 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en is derhalve niet op verzoekende partij van toepassing zodat de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop deze artikelen werden geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de niet nader gepreciseerd opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou

hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

Waar verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht inroept, vergezeld van een theoretische uiteenzetting over de formele en de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij geeft de definitie van vluchteling weer en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Verzoekende partij wijst erop dat *in casu* niet getwijfeld wordt aan haar nationaliteit, noch aan haar Roma-afkomst. Vervolgens argumenteert verzoekende partij dat de vrij beknopt gemotiveerde beslissing van de commissaris-generaal *in casu* geen daadwerkelijk onderzoek inhoudt van het door haar weergegeven vluchtverhaal. Verwerende partij beperkt zich volgens verzoekende partij veeleer tot een "*warrige en niet chronologische*" bespreking van het vluchtrelaas, gevolgd door een reeks algemene beschouwingen omtrent de "*actuele*" situatie in Servië.

Wat betreft de door verwerende partij beschreven actuele situatie voor Roma in Servië, betoogt verzoekende partij dat deze in de bestreden beslissing geschetste situatie echter niet met de werkelijke hedendaagse toestand overeenkomt. Verzoekende partij betwist niet dat er, mede door Europese initiatieven, maatregelen genomen worden om het discriminerend gedrag ten opzichte van Roma in Servië aan banden te leggen. Dit betekent volgens haar echter niet dat de discriminatie ten opzichte van Roma in Servië reeds tot het verleden behoort. Hoewel men deze problematiek tracht te beteugelen, doen er zich op heden nog steeds ernstige incidenten voor, heerst er ten opzichte van Roma nog steeds een racistische houding en maakt de Roma-bevolking nog steeds het voorwerp uit van terreur vanwege de bevolking en overheid in Servië. De overheid schiet dus duidelijk tekort in de maatregelen die zij neemt teneinde aan deze problematiek paal en perk te stellen. Verzoekende partij beweert tevens dat Roma op geen enkel moment de hulp kunnen inroepen van de Servische overheid.

Verzoekende partij ziet de door haar genuanceerde situatie voor de Roma in Servië bevestigd door een artikel en een jaarverslag over Servië van Amnesty International van 2011 die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd (stukken 3 en 4).

2.2.4.2. Wat betreft het argument van verzoekende partij dat de commissaris-generaal het door verzoekende partij aangegeven vluchtverhaal niet daadwerkelijk heeft onderzocht, merkt de Raad op dat desbetreffend argument feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal alle elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag uitgebreid heeft besproken. Zo motiveert verwerende partij met betrekking tot de problemen die verzoekende partij ondervond met Servische politieagenten op zeer uitvoerige wijze dat zulke bewering niet strookt met de objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden, en dat zelfs in het geval er zich problemen zouden voordoen, er in Servië meerdere mechanismen bestaan, die ook toegankelijk zijn voor Roma, om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. Rekening gehouden met deze informatie, waaruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk mogelijkheden had om de bescherming van de (hogere) autoriteiten in Servië te bekomen, is verwerende partij niet overtuigd door de blote beweringen van verzoekende partij dat zij enerzijds niet kon rekenen op lokale hulp omdat haar tot driemaal toe de toegang tot het lokale politiekantoor werd geweigerd en dat zij anderzijds geen beroep wenste te doen op andere autoriteiten omdat deze volgens haar met de Serviërs samenwerken of door Servische radicalen verhinderd worden te werken. Aldus heeft verzoekende partij volgens de commissaris-generaal simpelweg nagelaten om enige hulp in te roepen van de in Servië aanwezige autoriteiten, zonder hiervoor een afdoende excuus te kunnen geven. Eenzelfde redenering wordt in de bestreden beslissing weergegeven met betrekking tot de door verzoekende partij genoemde problemen die zij ondervond met haar Servische burens en met betrekking tot diens bewering dat haar echtgenote werd lastiggevallen door oudere Servische mannen, waarbij verwerende partij nog aanstipt dat de verklaring van verzoekende partij dat zij geen klacht neerlegden tegen de mannen die haar echtgenote lastigvielen omdat zij hen niet kenden, geen verschoningsgrond uitmaakt voor hun nalaten. Ook geeft verwerende partij in dit verband aan dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie strafbaar maakt, en door de overheid steeds beter wordt opgetreden tegen discriminatie ten opzichte van etnische minderheden. Tenslotte plaatst verwerende partij de bewering van verzoekende partij dat zij omwille van haar Roma-origine geen vrijheid kende in Servië en zij er geld onder tafel moest betalen om essentiële documenten te verkrijgen tegen de achtergrond van de objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat het beleid van de Servische overheid integendeel gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, waarbij de overheid tal van wettelijke en concrete maatregelen neemt om de discriminatoire behandeling van minderheden zoals de Roma-bevolking tegen te gaan, waardoor op dit gebied een gestage vooruitgang kan worden ontwaard. De uitgebreide landeninformatie waarop verwerende partij zich baseert in haar beslissing, bevindt zich integraal in het administratief dossier (stuk 17, landeninformatie).

Tevens bespreekt verwerende partij alle door verzoekende partij neergelegde documenten die zij heeft neergelegd in het kader van haar asielaanvraag, waarbij zij tot de conclusie komt dat desbetreffende documenten geen afbreuk kunnen doen aan de door haar eerder gedane vaststellingen.

Het voorgaande in acht genomen, kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat de commissaris-generaal haar vluchtrelaas niet daadwerkelijk heeft onderzocht, waarbij de Raad volledigheidshalve nog opmerkt dat kritiek die verzoekende partij uit op de structuur en (chronologische) opbouw van de bestreden beslissing niet ter zake doet.

Verder constateert de Raad dat de bewering van verzoekende partij dat de door verwerende partij gehanteerde informatie over de actuele situatie in Servië niet overeenkomt met de feitelijke en werkelijke situatie, op generlei wijze met concrete en objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekende partij toont middels een artikel van Amnesty International van 2011, dat uitsluitend handelt over uithuiszettingen van Roma in Servië en de actievoeringen tegen deze uithuiszettingen en een jaarrapport van Amnesty International over de mensenrechtensituatie in Servië van 2011, waarin onder meer wordt vermeld dat door het parlement in Servië een commissaris voor de bescherming van gelijkheid werd gekozen en waarin tevens de aandacht wordt gevestigd op de gedwongen uithuiszettingen van Roma uit bepaalde gebieden, geenszins aan dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie) om te besluiten dat er wel degelijk in Servië door de RAE-gemeenschap een beroep kan worden gedaan op de bescherming van de aldaar aanwezige nationale en internationale autoriteiten en dat, hoewel de situatie (op het vlak van discriminatie) voor Roma inderdaad nog altijd niet optimaal is in Servië, de overheid wel degelijk

verschillende maatregelen heeft ondernomen om discriminatie ten opzichte van onder andere de Roma-minderheid aan te pakken, waardoor er op dat vlak wel degelijk voortuitgang is, niet correct is, wat zij echter, rekening gehouden met de op haar rustende bewijslast – zoals in punt 2.2.3. werd weergegeven – wel dient te doen indien zij succesvol de inhoud van desbetreffende landeninformatie wenst te weerleggen. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de motivering zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De Raad is ten slotte van oordeel dat, ofschoon de stelling van verzoekende partij dat *in casu* niet getwijfeld wordt aan haar nationaliteit en evenmin aan haar Roma-afkomst correct is, dergelijk argument niet van die aard is om afbreuk te doen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen.

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Aangezien verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen beroept dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas en gezien de niet weerlegde motivering zich te kunnen beroepen op de hulp en bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten, toont zij, gelet op de *supra* gedane vaststellingen inzake dit relaas en de overige elementen in het dossier, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat verzoekende partij tijdens het meer dan drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 juli 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT